

Eläinsuojeluksen merkityksestä kasvatukselle

Suomen pyhäkoulunopettajille

Omistanut

Constance Ullner

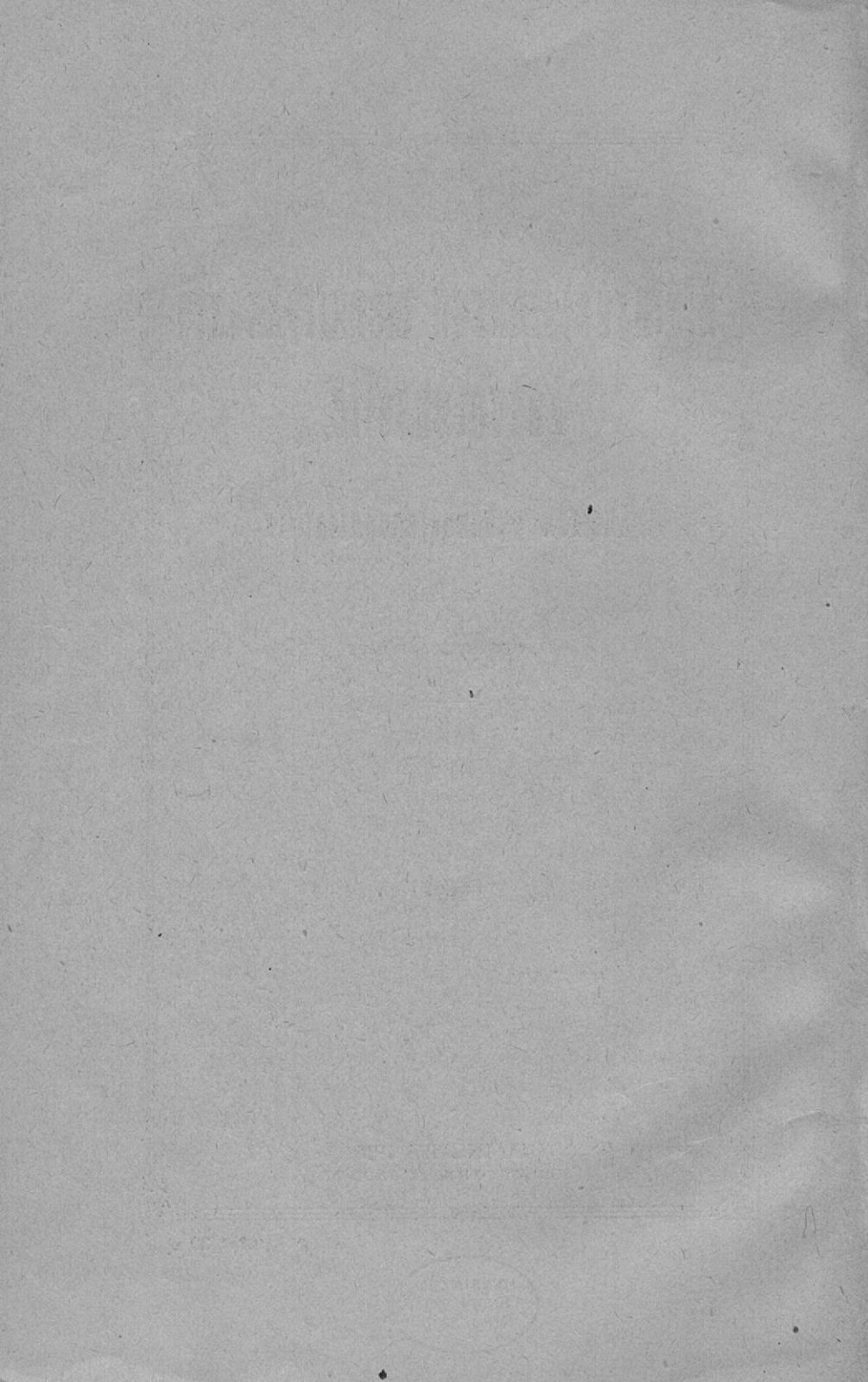
Suomennos.

HELSINGISSÄ 1916
SUOMEN PYHÄKOULUYHDISTYS

Hinta: 20 p:ää.

HELSINGIN
YLIOPISTON
KIRJASTO

Eläinsuojelusaatteen kasvattava ja jalostava vaikutus nousevaan polveen on viime vuosikymmeninä saanut yhä enemmän tunnustusta. Luonteenkehittäjänä ei sille osaa kyllin suurta arvoa myöntää, ja jokainen, joka toden teolla perehtyy tähän kysymykseen, saa pian vakuutuksen, että eläinsuojeluksen seurauksena on myös ihmis-suojelus.

Ihmiskunnan sopusoinnunjanosta ovat alkuisin monet kauniit ajatukset ja pyrkimykset ja eräänä aikamme miellyttävimmistä virtauksista pidän *taistelua heikkojen puoltamiseksi*, noiden vähimmässä arvossa pidettyjen, halpojen, luomakunnan onnettomimpain oikeuksien valvomista. Kaikki ponnistukset heidän hyväkseen ovat lähisukuisia. Työväen asia, naisasia, raittiusasia, eläinsuojelusasia — kaikki nämä ovat alkuisin samasta lähteestä ja ratkeamattomat siteet yhdistävät kaikki hyvät pyrinnot maan päällä. Ota vitjasta pois yksikin silmu, ja se hajoaa kokonaan.

Ei ole ajateltavissakaan maa, jossa ihmiset ovat saavuttaneet korkean sivistyksen, mutta eläimiä kohdellaan pahoin ja sorretaan. Emme osaa olla tuntematta syvää paheksumista perhettä kohtaan, jonka jäsenistä osa nauttii täysin mitoin rikkauten ja varallisuuden etuja, kun taas muut perheenjäsenet näkevät nälkää ja puutetta. Ei, me vaadimme, me odotamme parempiosaisilta apua onnettomille. Meidän suhtautumisemme eläinmaailmaan, jonka kanssa kuulumme yhteen, ei saa olla poikkeus tästä säännöstä. Kuinka asian ajattelemmekin, ei

ole vallassamme katkaista niitä siteitä, jotka yhdistävät meidät eläimiin.

Olisi hyvin hyvä lapsille, jos heidät alunpitäen johdettaisiin tähän vakaumukseen. Heidän luonteensa muodostamisessa eläinsuojelusaate saattaa olla erittäin hyödyllinen opettaja ja kasvattaja, sillä se on hyvänä apuna itsekkyyden ja muiden huonojen taipumusten poistamisessa. Se edistää oikeudentunnon vahvistumista ja mielenlaadun jalostumista ja tähän kai on kuitenkin pääasiana kaikessa kasvatuksessa.

Niillä periaatteilla, jotka lapsi saa, tulee koko elämän varrella olemaan vaikutuksensa. »On niin tärkeitä», sanoo suuri ajattelija Frine, »että lapsen ensi opetus on hyvää, että ne periaatteet, jotka juurrutetaan sen sydämeen, kehittävät siellä vain hyvyttä, hellyyttä, armeliaisuutta, rakkautta, eivätkä vihaa, kateutta, itsekkyyttä ja ilkeyttä. Edelliset opetukset kasvattavat meille kunnioitettavia, lainkuuliaisia, oikeinajattelevia kansalaisia; jälkimäisten oppien tuloksena ovat yhteiskuntamme pahantekijät ja lainrikkokat.»

Etevä opettaja ja pedagogi herra de Saily Ranskassa, joka on monet vuodet opettanut eläinsuojelusta koulussaan, sanoo: »Minä olen kauan ollut vakuutettuna siitä, että hyvän tahtoisuus eläimiä kohtaan tuottaa suuria tuloksia ja että se ei ole vain aineellisen varakkuuden lähteenä, vaan myös siveellisen hyvinvoinnin alkuna. Kahtena päivänä viikossa suuntautuvat kaikki oppituntimme tähän aatteeseen. Sisäluvussa valitsen kirjan, jossa kerrotaan eläimistä ja jossa tulee esille hyödyllisiä opetuksia ja hyviä neuvoja. Oikeinkirjoitus ja ainekirjoitus käsittelevät aina jotain luonnonhistoriallista aihetta, jossa teroitetaan lapsille oikeamielisyyden ja armeliaisuuden arvoa eläimiäkin kohtaan. Minä osoitan, kuinka kotieläimet, kun niitä ei rasiteta liiaksi, pidetään hyvissä ja tilavissa tiloissa, ruokitaan huolellisesti ja kohdellaan hyvin, tuottavat enemmän hyötyä ja runsaampaa satoa kuin joutuessaan pahoinpitelyä, nälkää ja laiminlyöntiä kärsimään.

Tämän opetuksen seuraukset ovat erittäin tyydyttäviä.

Lapet ovat hiljaisempia ja ystävällisempiä toisiansa kohtaan. He ovat hyvántahtoisempia eläimiä kohtaan ja ovat lakanneet ryöstämästä linnunpesiä. Minä selitän heille myös usein, mitä hyötyä maanviljelijällä on linnuista, ja seurauksena tästä on, että he ovat lakanneet tappamasta lintuja. Heistä tuntuu raskaalta nähdä eläimen kärsivän, ja kun aikuiset näkevät lasten tuskan eläintä pahoinpideltäessä, synnyttää se heissäkin sääliä.»

Äidinkielenkin opetuksessa tarjoutuu hyviä tilaisuuksia eläinsuojeluskysymyksen koskettelemiseen. On paljon runoja ja satuja, jotka kertovat eläinten elämästä, ja lapset saattaisivat hyvästi lukea ulkoa niitä. Muiden muassa olisi Viktor Rydbergin »Tomten» (tonttu) siihen sopiva. Kun keskiyön aikaan kaikki muut yksinäisessä talossa ovat vaipuneet syvään uneen, kun tähdet välkkyvät öisellä taivaalla, tonttu yksin valvoo ja käy ympäri järjestämässä ja kuntoon panemassa. Ei hän ketään unohda. Hän huolehtii lehmistä ja vasikoista, jotka kuutamossa uneksivat taas olevansa kesän vihannoilla niityillä ja tuoksuavissa apilamaissa, hän käy tervehtimässä Pollehepoa, joka muistelee lyhytaikaista vapauttaan metsähaassa syyskesällä; eivät unohdu lampaat ja karitsatkaan, ja vihdoin hän rientää Kaaron luo, joka suloisesti uinuu koirakopin pehmeillä oljilla, mutta nyt puoleksi heräten heiluttaa tuttavallisesti häntäänsä.

»Tonttu harmajanuttu, vahdille kyllä on tuttu.»

Tunnettu ruotsalainen eläinystävä tohtori F. A. Wingborg huomauttaa usein esitelmissään, kuinka lähellä toisiaan eläinsuojelus ja kasvisuojelus ovat. Eräässä esitelmässä hän kertoo kertomuksen »Vårdträdet» (hoidokkipuu), jossa hopeahapsi iso-isä kuihtuneella kädellään silittelee vanhan, nyt jo kaatuneen, lehmuksen, suvun kunniapuun, rosopintaa. Ja sitten lausuu vanhus, joka on jo kestänyt ykdeksänkymmenen talven tuulet:

»Niin hyvin vielä
On mielessäni

Sun lintus lauluineen,
 Ystävä!
 Ne eivät vieroneet
 Siivetöntä
 Vaan liiton solmivat
 Kaussani.
 Ja suvulleni
 Ne soinnut sointi
 Sun asujames
 Puu kotoinen.
 Sun leivos kaikki
 Ja kottaraises
 Ne riemuksemme
 Ain lauleli.

Historianopetuksessa saatamme myös tehdä työtä eläinten hyväksi. Esimerkiksi kun on puhe sodasta, ei pidä jättää kertomatta, mitä sanomattoman suurta palvelusta juuri hevoset ovat tehneet ihmiselle ja kuinka lukemattomien kärsimysten alaisiksi nämä uskolliset eläimet joutuvat taisteluissa. Koira, ihmisen epäitsekkäin ja uskollisin seuralainen, ryhtyy usein melkein uskomattomiin ponnistuksiin seuratakseen herraansa taistelulentä.

Lapsiin varmaankin jättää haihtumattoman vaikutuksen Ilaadin kertomus, kuinka Akilleen hevoset itkivät surusta urhoollisen herransa kuollessa. Kerrotaan myös, että Odysseuksen palatessa vieraalta maalta monivuotisten harhailujen perästä ei kukaan hänen suvustaan, eivät ystävät, eivätkä tuttavat enää tunteneet häntä. Ainoa, joka vielä muisti Odysseuksen, oli hänen vanha uskollinen koiransa Argos, joka kiihkeällä tavalla osoittaen riemuaan ryömi entisen omistajansa jalkoihin, ja muutaman silmänräpäyksen perästä siinä veti viime henkäyksensä. Mielenliikutus ja riemu olivat olleet liian voimakkaat, ja maksoivat uskollisen vanhan eläimen hengen.

Puhuttaessa keisari Nerosta on syytä kertoa, että hän jo aikaisimmassa lapsuudessaan oli julma. Hänelle oli silloin ilo repiä siivet pois perhosilta tai muilta pieniltä siivekkäiltä. Nämä pahat taipumukset lisääntyivät vuosien mukana ja niin keisari Nerosta tuli vihdoin julma hallitsija, joka pani toimeen vainoja ja murhia.

Luonnonhistorian opetuksessa ei pidä, kuten usein tapahtuu, panna pääpaino siihen, että lapset tuntevat tarkasti eri eläinlajien ruumiinrakenteen, verenkierron, hermoston y. m. Tärkeämpää on, että nuoriso saa käsityksen luonnosta ja siitä rikkaasta elämästä, joka luonnossa vallitsee. Eläinmaailman ymmärtämys herättää pian nousevassa polvessa lämpimän rakkauden siihen.

Erittäin tärkeitä on kiinnittää lasten huomiota siihen, etteivät eläimet tunne ainoastaan ruumiillista tuskaa ja ruumiillista hyvinvointia. Nuoret täytyy opettaa ymmärtämään niitä henkisiä tunteita, surua, iloa, kaipausta y. m., joita korkeammalla asteella olevat eläimet saattavat tuntea. Ystävällisyys eläimiä kohtaan on silloin luonnollinen seuraus tällaisesta elämäntutkimuksesta.

Meidän eläinsuojelusliikkeemme alkuunpanija Z. Topelius piti erittäin hyvänä aikaiseen herättää lapsissa edesvastuuntunnetta antamalla heille jonkun eläimen hoidokiksi. Samoin hän piti välttämättömänä aina huomauttaa, ettei pidä ottaa hoitoonsa eläintä, jos ei ole kykyä tai tilaisuutta antaa sille sitä hoitoa, mitä se tarvitsee viihtyäkseen.

Maalaislapset ovat usein tottuneet pitämään kotieläimiä rakkaina ystävinään ja leikkitovereinaan. He juoksevat kilpaa vasikan kanssa haassa, he saavat auttaa vanhempia karjan ja hevosten hoidossa, he paimentavat lampaista, he telmivät porsaan kanssa j. n. e. Pidettäköön heitä silloin niin kauan kuin mahdollista näkemättä näiden eläinten hengiltäottoa. *Älkää koskaan antako lasten olla läsnä teurastuksessa!* Tämä on sääntö, jota ei kyllin usein osaa teroittaa. Surullisia ovat seuraukset usein siitä, että lapset ovat saaneet nähdä teuras-

tuksen. Se on joko herättänyt uinuvia, julmia viettejä heissä, niin että heille äkkiä on tullut iloksi kaikin tavoin kiusata ihmisiä tai eläimiä, jotka joutuvat heidän läheisyyteensä, tai se on pitkäksi ajaksi vahingoittanut heidän hermostoaan ja tehnyt heidät sairaiksi ja mietiskeleviksi.

Eläinten tappaminen pitäisi lapsille esittää surullisena välttämättömyytenä, ei koskaan huvina. Kaikkea n. s. huvi-metsästystä pitäisi vastustaa ankarasti ja pitäisi puhua sunnuntaimetsästäjästä, joka lähtee ammuskelemaan, ikävä kyllä usein vain haavoittamaan kaikkia lintuja, jotka hänen tiellensä osuvat, peloittavana esikuvana kaikille, jotka tahtovat tehdä työtä tullakseen kunnollisiksi ja onnellisiksi ihmisiksi. Joka pojan täytyisi oppia käsittämään, että hänen täytyy olla täysin taitava ampumisessa, ennenkuin hänellä on oikeus ampua eläviä, tuntevia olentoja.

Jos pikkulintujen suojeluksen arvosta puhutaan lapsille, he pian innostuvat ottamaan osaa näiden turvaamiseen. He ottavat lämpimin tervehdyksin vastaan pienet siivekkäät vieraamme, kun nämä palaavat eteläisistä maista karuun pohjolaamme. Sen sijaan, että lapset hävittäisivät niiden munia ja poikasia, he oppivat valmistamaan pikkulinnuille pesiä kaarnasta, laudanpalasista tai ontoista puunrungoista. Tällaisten pesien tekemisen ja kiinnittämisen taito on jo niin yleinen, ettei tuota minkäänlaista vaikeutta löytää joku, joka antaa siinä opetusta.

Lasten tulee myös tietää, että pikkulinnuista on meille paitsi iloa myös suurta hyötyä. Jos pikku linnut kokonaan häviäisivät, meidän kotieläimemme ja me itsekin pian kärsimme nälkää. Linnut näet syövät paljon matoja, toukkia ja hyönteisiä, jotka ovat maanviljelijän pahimpia vihollisia.

Esimerkkinä mainittakoon, että on laskettu yhden ainoan pääskyn tarvitsevan päivittäin 466 hyönteistä, pääskysperheen kuukausittain 210,000 hyönteistä, yhden kesän kuluessa 4,400,000 hyönteistä j. n. e. Vaikka nämä laskelmat ovatkin vain ylimalkaisia, osoittavat ne kuitenkin, miten tärkeitä ja

hyödyllisiä pikkulinnut ovat luonnon taloudessa. Paikkakunnilla, missä pikkulintuja on vainottu, on syntynyt vaikeita ja tuhoisia hyönteisvaivoja.

Lapsia ei saata kieltää onkimasta kaloja ravinnoksi, mutta heille pitää selvittää, että kala kärsii maalla olost, joten se täytyy tappaa heti, kun se on otettu ylös vedestä. Surkuteltavan väärin sitävastoin on onkia pikku kaloja ja heittää ne rannalle makaamaan ja kuolemaan. Lapsille tämä on usein ilo, mutta heille on opetettava, että se on väärin. Olkoon heille sensijaan ilona kärsimysten lieventäminen, tapasivatpa sitä missä, milloin tahi missä muodossa tahansa!

Nousevaan polveen saatamme vaikuttaa suuressa määrin esittämällä todistuksia eläinsuojelusaatteen jalostavasta vaikutuksesta ja kertomalla taruja ja kuvauksia eläinten elämästä.

Tästä esimerkkinä kerrottakoon pieni kohtaus kuuluisan T. Parkerin elämästä. Pienenä poikana hän eräänä varhaisena aamuna meni isänsä kanssa kaukaiseen metsään. He kulkivat lammikon ohi, jossa eräs mahtava vesikasvi niin kiinnitti pojan huomion, että tämä juoksi lammen luo. Siellä hän näki suuren kilpikonnän makaavan päivänpaisteessa. Poika ei ollut koskaan rääkännyt eläimiä, mutta hän oli nähnyt toveriensä heittelevän oravia ja lintuja kivillä ja pitelevän pahoin koiria ja kissoja. Hän tarttui äkkiä keppiin seuratakseen heidän esimerkkiään ja tuhotakseen kilpikonnän. Mutta näkymätön voima pidätti hänen kätensä, ja ääni hänen sisimmässään sanoi: »Se on pahasti!»

Poika katsahti ympärilleen, mutta huomasi vain isänsä. Hänet valtasi pelko, ja hän kiiruhti hätäisenä kotiin äidiltä kysymään, mikä se oli, joka oli sanonut hänelle, että hän oli tekemäisillään pahan teon. Tämä hyvä vaimo otti pojan syliinsä ja kuivatessaan hänen kyyneleitään vastasi: »Sanotaan omantunnon puhuvan, mutta minä nimitän sitä mielummin Jumalan ääneksi ihmisen sielussa. Jos kuulet tätä ääntä ja olet sille kuuliainen, se puhuu sinulle aina selvemmin ja johtaa sinut aina tekemään sitä, mikä on oikein. Mutta jos et kuun-

tele tätä ääntä, vaivut pimeyteen ja kuljet tietäsi eteenpäin ilman johtajaa.»

Parker kasvoi suureksi ja tuli oppineeksi mieheksi ja kuuluisaksi saarnaajaksi. Hän ei kuitenkaan koskaan unohtanut tätä lapsuudenmuistoa ja kuunteli aina omantunnon ääntä.

Monelle, joka ei ole ymmärtänyt eläinsuojelusaatetta, se on selvinnyt Selma Lagerlöfin, pohjolassa nykyisin elävistä kirjailijattarista tunnetuimman, legendan »Fågel Rödbrost» (punatulkku) kautta.

Isä Jumala oli luodessaan taivaan ja maan lähettänyt pienen harmaan linnun maan päälle ja sanonut: »Sinun nimesi olkoon Punatulkku!» Mutta kun lintu tarkasteli kuvaansa lähteessä ja huomasi koko höyhenpukunsa olevan harmaan, se tuli pahalle mielelle, lensi takaisin taivaaseen ja sanoi Isälle Jumalalle: »Miksi on nimeni Punatulkku, kun pukuni on harmaa?» Isä Jumala hymyili ja vastasi: »Lennä takaisin maan päälle, pieni lintu; itse sinun on ansaittava itsellesi punaisia höyheniä.»

Lintu totteli, mutta epäonnistui; ei taisteluihin antautuminen, ei pesän rakentaminen ruusupensaisiin, ei toisen kaltaisensa rakastaminen koko pienen linnunsydämensä, tulisella hehkulla osannut värittää linnun rintahöyheniä punaisiksi.

Ja niin painui monta vuosisataa aikojen yöhön.

Kerran oli taas eräs pieni punatulkku rakentanut pesänsä ruusupensaaseen Jerusalemin kaupungin porttien ulkopuolelle ja pienet poikaset olivat jo ryömineet esille munista.

Oli ristiinnaulitsemisen aamu. Kristus ja molemmat ryövärit vietiin Golgatalle. Kauhistuneena lintu levitti siipensä pesän yli peläten meluavan kansanjoukon sotkevan pienokaiset.

Silmät kauhusta suurena punatulkku seurasi noita onnettomia. Ihmisten julmuus koski syvästi linnun sydämeen. Kun se näki nuo kolme miestä ristiinnaulittuina, se huomasi yhden päässä kruunun pistävistä orjantappuroista. Mutta samalla lintu huomasi hänen katselevan ympärilleen lempein katsein ja olevan kauniimman kuin kukaan muu maan päällä.

»Olisinpa kotka veljeni», tuo säälivä lintu mietti, »repisin naulat hänen käsistään ja ajaisin voimakkailla kynsilläni pois kaikki, jotka häntä rääkkäävät. Ehkäpä sentään saatan tehdä jotain vaikkapa pientäkin tuskien lieventämiseksi.»

Ja niin lintu jätti pesänsä ja lenteli kauan ristiinnaulitun ympärillä. Vähitellen se sai rohkeutta, lensi esiin ja tempasi pienellä nokallaan ulos orjantappuraokaan, joka oli painunut ristiinnaulitun otsaan.

Samassa tipahti pisara ristiinnaulitun verta linnun rin-
nalle ja väritti sen rintahöyhenet punaisiksi.

Ja Kristus kohotti silmänsä, kiinnitti kauniin katseensa lintuun ja sanoi: »Armeliaisuudellasi olet tänään ansainnut, mitä sukusi turhaan on tavoitellut maailman luomisesta asti!»

Kun lintu palasi pesäänsä, poikaset huusivat: »Rintasi on punainen, ruusuja punaisempi!»

»Punainen väri katoaa heti, kun kylven lähteessä», lintu arveli.

Mutta niin ei käynyt. Rintahöyhenet pysyivät punaisina. Ja kun punatulkun poikaset tulivat täysikasvuiseksi, olivat niidenkin rintahöyhenet veripunaiset.

Eläinrääkkäystä saattaa verrata orjantappuraokaaseen, joka on tunkeutunut moneen ihmiseen tehden heidät julmiksi ja sydämettömiksi.

Mutta se, joka osaa voittaa nuorison jollekin aatteelle, on voittanut tulevaisuuden. Vapaus, tasa-arvoisuus, oikeus kaik-
kia kohtaan on päämäärä, jonka edestä me kaikki, ihmis-
ystävät ja eläinystävät, taistelemme.

Kristinusko antaa eläinsuojelusaatteelle voimakasta tu-
kea, ja raamattu sisältää runsaasti todisteita tästä.

Niinpä sanotaan m. m.:

»Mikä kohtaa ihmisten lapsia, se kohtaa eläimiä, ja sama kohtalo on molemmilla. Niinkuin toinen kuolee, niin toinenkin kuolee, ja kaikilla on yhtäläinen henki; eikä ihmisellä ole mitään enempää kuin karjallakaan, sillä kaikki on turhuutta.

Kaikki menevät yhtä sijaa kohden, kaikki ovat mullasta tehdyt, ja kaikki jälleen multa joutuvat. Kuka tuntee ihmisten lasten hengen, joka menee ylöspäin, ja eläinten hengen, joka menee alaspäin maahan?»

Salomo (Saarnoja 3: 19—21).

»Siunattu on ruumiisi hedelmä, ja maasi hedelmä, ja karjasi hedelmä, ja lammaslaumasi hedelmät.»

5 Moos. 28: 4.

»Älä sido kiinni riihtä tappavan härjän suuta.»

5 Moos. 25: 4.

»Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän, mutta seitsemäntenä päivänä pitää sinun lepäämän, että sinun härkäsi ja aasisi saisivat levätä.»

2 Moos. 23: 12.

»Jos näet veljesi aasin tahi härjän langenneena tiellä, niin älä käännä itsesi pois heistä, vaan auta ne joudukkaasti ylös hänen kanssansa.»

5 Moos. 22: 4.

»Jos löydät linnun pesän tiellä puusta tahi maasta, ja siinä on pojat tahi munat, ja emä istuu poikainsa tahi munain päällä, niin älä ota emää poikinensa.»

5 Moos. 22: 6.

»Eikö viittä varpusta myydä kahteen ropoon? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä unhottanut.»

Luuk. 12: 6.

»Sinä kuohutit lähteet laaksoissa vuorten välitse vuotamaan, että ne kaikki kedon eläimiä juottaisivat, ja metsäaasit janonsa sammuttaisivat. Niiden varsilla asuskelevat taivaan linnut, visertelevät lehväin välissä.»

Ps. 104: 10—12

»Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja taivaallinen Isänne ruokkii ne»

Matt. 6: 26.

»Katso, Minä teen uutta, nyt se jo orastaa, ettekö tuota tunne? Minä teen tien korpeen ja virrat erämaihin. Kedon eläimet Minua kunnioittavat, villikoirat ja kamelikurjet, sillä Minä asetan vedet korpeen ja virrat erämaahan, juottaakseni kansaani, minun valittuani.»

Jes. 43: 19, 20.

»Vanhurskas tuntee juhtansa mielen, mutta jumalattoman sisu on ankara.» Sananl. 12: 10.

Paljon merkitsevänä tapauksena sopii kertoa, että Jeesus syntyi seimessä ja että Maria, joka ei saanut sijaa majatalossa, löysi turvapaikan tallissa ja siellä synnytti Rauhan ruhtinaan.

Eikö pitäisi sen ajatuksen, että Kristus syntyi eläinten keskellä tallissa, olla kehoituksena ihmisille kohtelemaan eläinkuntaa kunnioituksella ja rakkaudella?

Kristinusko asettaa armeliaisuuden eläimiä kohtaan pyhäksi velvollisuudeksi, ja ihmisen omatunto kieltää häntä koskaan kiusaamasta eläimiä tai ottamasta osaa huvituksiin, jotka tuottavat tuskaa tunteville olennoille.

Raamatun mukaan koko luomakunta — siis myös eläimet — ihmisen kanssa ottaa osaa toivoon, että kerran vapautuvat katoavaisuuden kahleista.

»Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on ahdistuksessa aina tähän asti.» Room. 8: 22.

Ja kerrotaan myös, että tämä luomakunnan ikävöiminen ja toivo saa tyydytyksensä uudessa, tuhatvuotisessa valtakunnassa. Silloin se katoavaisuus, jonka alle se vastoin tahtoaan nyt on alistettu, otetaan pois, ponnistelu, taistelu olemassaolon puolesta taukoaa.

»Susi asuu lampaan kanssa, ja pardi makaa vuohen kanssa, ja vasikka ja jalopeura ja syöttöhärkä yhdessä syövät, ja poikanen niitä paimentaa. Ja lehmä ja karhu käyvät samalla laitumella, heidän sikiönsä yhdessä makaavat; ja jalopeura syö olkia niinkuin härkä. Ja imeväinen lapsi leikittelee vaskikäärmeen kololla, ja kyykäärmeen luolaan pistää vieroitettu kätensä.»

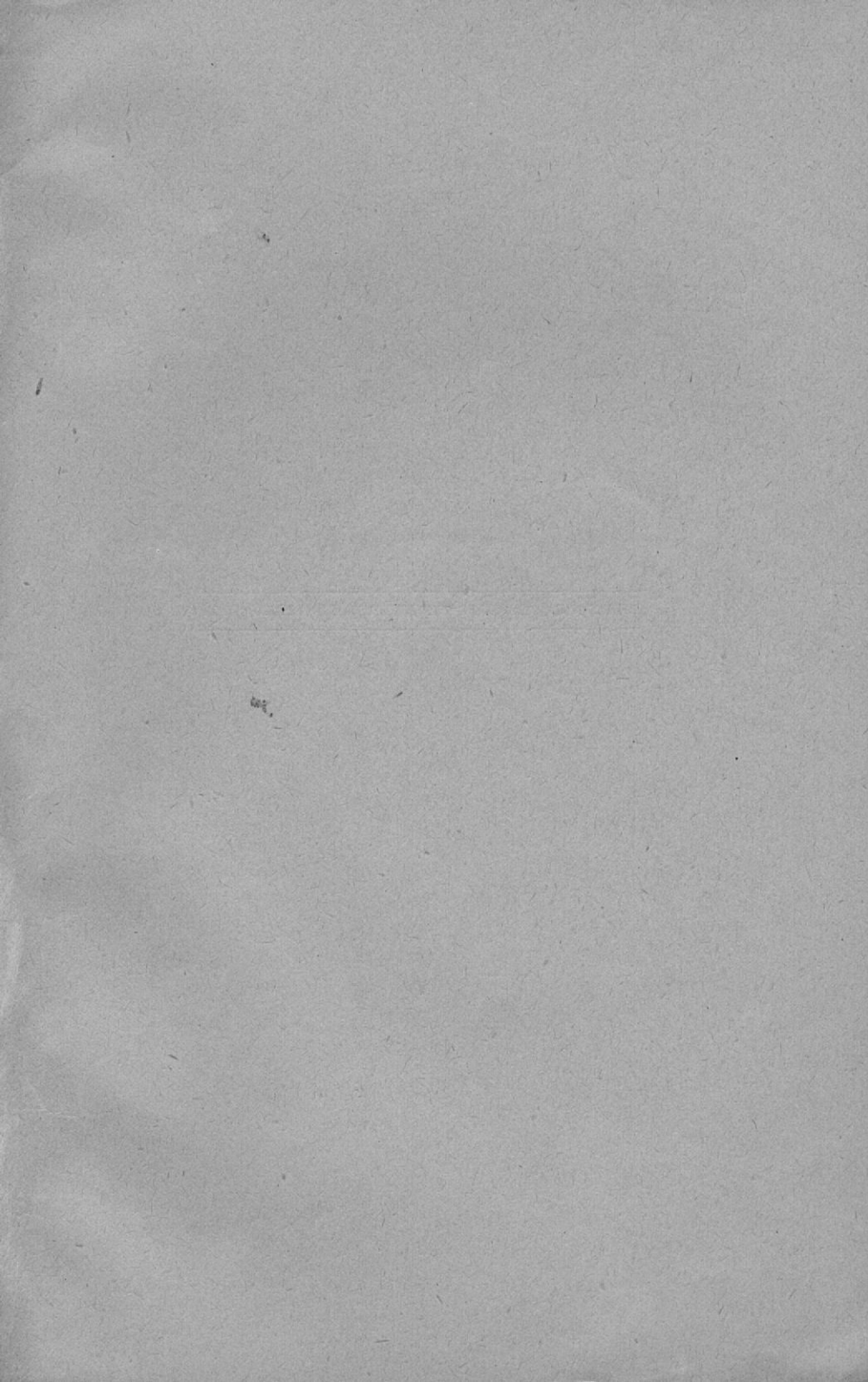
»Älkää peljätkö, te kedon eläimet, sillä korven luhdat viheriöitsevät; sillä puu kantaa hedelmänsä, fiikunapuu ja viinipuu antavat aarteensa.»

Joel 2: 22.

Tässä mainituista ja monista muista raamatun kohdista nähdään, että eläinsuojelustyö kristinuskon kannaltakin on täysin oikeutettu. Ja jokaiseen, joka ilolla auttaa kaikkia heikkoja, turvattomia ja sorrettuja, missä ja milloin tahansa, saanee syystä sovittaa nämä lohdulliset sanat:

»Autuaita ovat laupiaat, sillä heidän osakseen tulee laupeus.»

HELSINKI 1916. K. F. PUROMIEHEN KIRJAPAINO O.-Y.